

EDYTA
PRUSINOWSKA

POVÍM
O TOBĚ
HVĚZDÁM

VZEPŘELI SE OSUDU,
ABY KONEČNĚ NALEZLI
VYTOUŽENÉ ŠTĚSTÍ

© Edyta Prusinowska 2021

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martin Veselka, 2023

Cover © Daniel Pocar, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3981-3 (pdf)

* EDYTA *
PRUSINOWSKA

* POVÍM *
* O TOBĚ *
HVĚZDÁM

* VZEPŘELI SE OSUDU,
ABY KONEČNĚ NALEZLI
VYTOUŽENÉ ŠTĚSTÍ *

přeložil Martin Veselka

ZENIBA: Dobrá, a teď si zkus vzpomenout na co nejvíc věcí ze svého starého života.

ČIHIRO: Nevím proč, ale mám pocit, že já a Haku jsme se už někdy potkali... I když to asi není možné...

ZENIBA: Pokud ano, pak je to jednoduché. Nic z toho, co se stalo, neupadá v zapomnění, i když si občas myslíme, že ano.

Cesta do fantazie (2001)

Autorčin volný překlad

PROLOG

Astrid schovala hlavu pod kapuci své školní mikiny a vložila si sluchátka do uší stejně tak hbitě, jako Vejce vytáhl paty z autobusu. Neměla chuť se bavit s nikým jiným. Podle jejich předpokladů to mělo stačit k tomu, aby se stala neviditelnou. Ellie šla jako každý jiný čtvrtek po škole na doučování, a tak Astrid trávila posledních deset minut cesty domů zpravidla sama. Ze všech sil se snažila přehlušit hlasy, které k ní doléhaly z autobusu, ale rádiové hity ze sedmdesátek a vřestění rozjívených teenagerů jí to zcela znemožňovaly. Zavřela oči a rozhodla se odpočítávat čas až do chvíle, kdy vozidlo konečně zastaví u jejího domu.

„Larsonová!“ vykřikl kdosi zezadu. „Larsonová!!!“

Vmáčkla si sluchátka ještě hlouběji do uší, aby všem dala mlčky najevo, že poslouchá hudbu a nikoho tedy neslyší. Zesílila Chopina – právě hrála jeho skladba *Fantaisie Impromptu*, op. 66, a zavřela oči. Hledala inspiraci pro svou skladbu. Ellie nemohla čekat věčně. Navíc už jí před měsícem slíbila, že to dokončí. Pak Astrid ucítila, že jí někdo zaklepal na rameno, a začalo to v ní vřít. Otočila se, věděla totiž, že tohle už, bohužel, ignorovat nemůže.

„Astrid, někdo tě volá,“ zaslechla od spolužačky, která se děla hned za ní.

„Cože?“ vytáhla z ucha druhé sluchátko a podívala se do zadní části autobusu.

To, co zahlédla, ji nijak zvlášť nepřekvapilo. Skupinka kluků, která sedávala vzadu v autobuse, na ni výsměšně mávala a pořád dokola opakovala její jméno.

Nechápala, proč se zaměřili právě na ni. Už několik dní ji pronásledovali na školních chodbách a pokřikovali na ni samé nepublikovatelné věci. Že by si našli novou obět? Ale proč zrovna Astrid? Nebyla to obyčejná holka z prváku. Vždyť její sestra Ellie dva roky po sobě získala titul královny plesu. Byla dost oblíbená, a tak si Astrid říkala, že jako její mladší sestra bude mít určitě nárok na jakousi nepsanou imunitu a že první ročník díky tomu proběhne bez šikany.

„No tak pocem, dělej!“ vykřikl týpek jménem Dave. „Larsonová!“

Povzddechla si, schovala sluchátka do kapsy a směle vstala ze sedačky. Nechtěla dát najevo, že je pouhým uzlíčkem nervů, a tak pozvedla bradu co nejvýš, nasadila kamenný výraz a vydala se do zadní části vozidla. Pokud to měl být její konec, bylo to to poslední, co mohla udělat, aby nevypadala jako zbabělec. Byli natolik „odvážní“, že se rozhodli zavolat ji až v momentě, kdy zůstala v autobuse sama. Nebyli hloupí, moc dobře věděli, že z nich měla strach.

Postavila se proti nim a křečovitě svírala ocelové madlo. Ovládnout rozechvění, udržet si vyrovnanost a vážný výraz během jízdy poskakujícím autobusem nebylo vůbec nic jednoduchého.

„Tady Luke ti chce něco říct,“ zachechtal se Dave nechutně a štouchl do svého souseda.

Na Lukově tváři se rýsoval posměšný úšklebek. Spěšně otevřel pusku a podíval se na vyděšenou dívku.

„Máš hezkej zadek,“ prohlédl si ji od hlavy až k patě. „Máš už někoho, s kým jdeš na ples?“

Astrid vyvalila oči. Něco takového by ji sice nemělo udivovat, ale jeho troufalost ji rozhodila. Ples? To si jako vážně myslel, že když nějaké holce řekne něco takového, tak s ním půjde na ples? Sevřela tyč ještě pevněji a snažila se ovládnout, aby po něm nehodila batoh.

Ples samotný byl až za půl roku, což však bylo stejně fuk. Vůbec se tam totiž nechystala. Vejce se ji mnohokrát pokoušel přemluvit, ale v tomhle byla neústupná. Ze všeho, co nějak souviselo se školními tanečními večírky, ji akorát tak rozbolela hlava. Hledat si tanečníka, pokoušet se přizpůsobit ostatním, davy opilých neznámých a hudba podobná vrčení traktoru. To všechno Astrid šíleně dráždilo. Koneckonců i kdyby byl Luke jediný kluk na zeměkouli a vydat se na ten ples by bylo její poslední přání, nešla by s ním ani pod pohrůžkou smrti. Ani s Lukem, ani s Davem a ani s kýmkoli jiným z téhle nechutné partičky.

Nedokázala si představit, že by měla tancovat s člověkem, který neměl k nikomu ani zbla úcty. Navíc jeho nejlepší kámoš Dave udělal moncla jejímu nejlepšímu kamarádovi. Vejce potom týden nevycházel z domu.

„Jo, mám,“ odsekla rázně a nepřestávala se při tom tvářit sebejistě. „Promiň.“

Luke sraštil čelo, Dave vyprskl smíchy a poplácal kámoše po zádech. Astrid už nestačila nic dodat, protože jí zazvonil telefon.

I když z toho všeho byla znechucená, zdvořile se starším klukům omluvila a odkráčela od nich v naději, že se jí nebudou chtít pomstít.

Vrátila se na své místo a hovor přijala. Ke svému údivu v telefonu zaslechla maminčin uplakaný hlas. Zamračila se. Něco se stalo.

„Astrid, musíš vystoupit dřív a jet do nemocnice,“ pověděla jí maminka přerývaným hlasem. „Ellie...“

To, že ani nedokázala dokončit větu, stačilo k tomu, aby se Astrid začal nebezpečně zrychlovat tep.

„Mami?“ zakoktala. „Co se děje?“

„Je zle,“ vzlykala. „Musíš přijet. Ellie měla nehodu.“

Během pouhých pár vteřin naskočila Astrid po celém těle husí kůže. Přestala slyšet pokřikování ze zadní části autobusu. Všude kolem zavládlo ohlušující ticho.

Ne, tohle nemůže být pravda. Nebyla schopna zpracovat, co právě uslyšela. Tohle nemůže být pravda. Ellie je živá a zdravá. Tohle nemůže být pravda. Ellie žádnou nehodu neměla. Tohle nemůže být pravda. Vždyť je na doučování. Tohle prostě v žádném případě nemůže být pravda.

Posledních pět minut cesty se táhlo jako věčnost. Nemohla se na nic soustředit, pořád dokola si v duchu přehrávala průběh rozhovoru s maminkou a snažila se v jejích slovech zaznamenat náznak, že jde o nějaký totálně nepovedený vtip. Každou chvíli zapomínala na to, kde je, a štípala se do ruky, aby zůstávala zcela při smyslech. Dívala se na telefon a čekala na zprávu, která jí potvrdí, že to celé byl jen vtip, ale dostala pouze krátkou esemesku od táty s číslem nemocničního pokoje.

Po chvilce, která se jí zdála být nekonečná, se autobus konečně zastavil. Astrid z něj vyskočila, divže si na nerovné dlažbě nepolámala nohy, a rozběhla se směrem k nemocnici. Hrudník se jí nedostatkem kyslíku téměř rozskočil, ale nezastavovala. Bojovala s černými myšlenkami a nemohla popadnout dech. Nezastavila se dokonce, ani když vběhla do budovy. Když vystoupala do druhého patra, ještě zrychlila a zastavila se až v okamžiku, kdy se ocitla přede dveřmi pokoje s číslem z esemesky.

Třesoucí se rukou vzala za kliku, a jakmile uviděla známou tvář, ucítila, jak se jí srdce snaží dostat skrze žebra ven.

Její sestra a zároveň nejlepší kamarádka ležela potlučená a v bezvědomí na nemocničním lůžku.

Podívala se na respirační přístroj a pak zpátky na Ellie. Zařízení, které zajišťovalo, že její sestra byla stále naživu, vydávalo šíleně hlasité zvuky. Poprvé v životě nemohla uvěřit vlastním očím ani uším. Nechtěla, aby to, co právě viděla a slyšela, byla pravda.

„Astrid,“ zanaříkala maminka.

Klečela u nemocničního lůžka. Před pádem na podlahu ji zachránilo jen to, že ji táta objímal a držel.

Astrid ucítila, že ztrácí veškeré síly. Kolena jí vypověděla poslušnost a sesula se na zem. Nezkoušela vstát ani zadržet palčivé slzy, které jí začínaly stékat po tvářích. Nepřítomným pohledem se podívala na sestru a z plna hrdla vykřikla. Tohle musí být zlý sen.

* * *

Uplynulo několik hodin, ale Astrid navzdory důraznému naléhání rodičů stále ještě neopustila nemocnici. Slíbila jim, že půjde domů, ale místo toho seděla na podlaze před pokojem a usilovně vzpomínala na všechny možné bohy, o nichž se učila v hodinách etiky, aby je mohla prosit o pomoc pro svou sestru.

Bylo jich tolik, že některý z nich snad nakonec její zoufalé prosby vyslyší.

Schoulila se do sebe a ucítila, že se jí zmocňuje vlna děsivé bezmoci. Nemohla dělat nic, co by sestře doopravdy pomohlo. Jediné, co mohla, bylo doufat, že v sobě Ellie najde sílu a zabouje o svůj život.

Po rozpalených tvářích jí neustále stékaly slzy. Bylo jí zřejmé, že nepotrvá dlouho a omdlí, ale stejně se nedokázala uklidnit a přestat brečet.

„Seš v pohodě?“ uslyšela hlas, který k ní dolehl zpoza vedlejších dveří.

Z pokoje se vynořil hubený holohlavý kluk.

V obličejí měl pihy a podle jeho vzrůstu usoudila, že byl přibližně stejně starý jako ona. V jedné ruce držel stojan s infuzí.

„Cože?“ zeptala se a protřela si oči.

„Já tu bydlím,“ řekl kluk a ukázal na své nemocniční dveře. „Původně jsem to chtěl ignorovat, ale brečíš hrozně nahlas a trvá to už pár hodin.“

„Já,“ zarazila se, a tak jí do toho kluk skočil.

„Vím, že se to teď nehodí,“ povzdechl si, „ale já už to prostě nevydržím. Proč řveš zrovna před mým pokojem, a ne před svým? Já ještě neumírám. Zejtra jdu na operaci.“

„Tak si požádej... o změnu... pokoje,“ kuškala a do očí se jí hrnuly další slzy.

Teď nedovedla být silná. Ne ve chvíli, kdy život její sestry visel na vlásku.

Kluk svraštil obočí a posadil se na podlahu vedle ní.

„Ale no tak,“ vzal ji za ruku. „To bude dobrý.“

Astrid se ještě chvěla a nepřestávala popotahovat, a tak se jí ještě stačil zeptat: „Kvůli komu tu tak brečíš?“

„Moje ségra... ona... měla nehodu...“ Vtom ucítila knedlík v krku a bylo jí jasné, že už ze sebe nic dalšího není schopna vypravit.

„Přežila to?“ zeptal se netaktně.

Astrid přikývla. Způsob, jakým jí položil otázku, ignorovala.

Náhle pocítila, že se začíná dusit. Zorničky se jí nebezpečně rozšířily a ona se chytila za krk a nemohla se nadechnout.

„Hej, podívej se na mě,“ dotkl se rukama jejích tváří, „a zhluboka dejchej.“

Než všechno kolem potemnělo, stihla se zaměřit na jeho obličej. Soustředila se na jeho nos, oči a snažila se vytrvat v tom pohledu co nejdéle.

Kluk jí sundal ruce z krku a celou dobu jí nepřestával říkat, jak má dýchat. Po chvíli, která klidně mohla trvat věčnost, se její dech začal vracet k normálu.

„Šikovná holka,“ usmál se a přátelsky ji objal. „Všechno dobře dopadne.“

Astrid se tomu objetí bezvládně podvolila a nepřestávala se soustřeďovat na svůj dech.

„Nebreč. Jestli žije, tak je ještě naděje,“ prohlásil. „Kvůli živějm se nebrečí, protože to přináší smůlu.“

Vstal ze země a podal jí ruku. Byla ještě napůl mimo, ale chytila se ho a zvedla se ze studené podlahy spolu s ním.

„Jdi se zatím trochu vyspat,“ poradil jí. „Budu tvý ségře držet palce.“

Tiše se s ní rozloučil a vrátil se do pokoje. Poděkovala mu za radu, ale poslechnout ho nehodlala. Prošla se několikrát chodbou sem a tam, načež se opět svalila na podlahu a nepřítomně zírala do stropu. V nemocnici panovalo tísnivé ticho kontrastující s tím, že se jí právě hroutil celý svět.

* * *

„Co tu ještě děláš? Kde máš rodiče?“

Astrid si promnula oči. Podívala se před sebe a začala zkoumat, kde to vlastně je. Nemocniční podlaha. Takže to nebyl jenom zlý sen. Ellie teď opravdu bojuje o život. Podívala se na hodinky.

Byly dvě v noci, takže spala přesně hodinu. Posunula se o kus, aby viděla do vedlejší chodby, a pak se podívala směrem ke dveřím, za nimiž ležela její sestra. Boty rodičů tam stále byly.

„Jsou tamhle,“ ukázala prstem na pokoj.

„A ty za nima nepůjdeš?“

„Myslej si, že jsem doma a spím,“ povzddechla si. „Měla jsem si jet odpočinout.“

Zvedla se ze studené podlahy. Bolel ji snad úplně každý sval v těle. Ale dokud mohla být sestře nablízku, nevadilo jí to.

„Nezeptáš se mě, proč nespím?“ řekl.

„Proč nespíš?“

„Nemohl jsem usnout, pořád jsem musel myslet na to, že mi tu někdo číhá u dveří.“

Pokrčila rameny. Nechtěla působit odtažitě, ale v nastalé situaci ji problémy holohlavého kluka nijak zvlášť netrápily a tiše si přála, aby ji nechal na pokoji. V hlavě měla jenom Ellie.

„Ty hraješ na nějaký hudební nástroj? Nebo ses prostě jen s někým prala?“ zeptal se troufale a díval se jí na ruce.

Jeho nečekaná otázka ji udivila. Zadívala se na své prsty, které měla zrudlé, ztvrdlé a pokryté malými puchýřky. Spěšně je schovala do kapes. Ellie jí mnohokrát říkala, že to poslední dobou s hraním přehání, ale Astrid chtěla, aby její nová skladba byla dokonalá. Měla ji zahrát při návštěvě premiéra v paláci kultury.

„Hraju na piano,“ odvětila.

To ji vážně nemohl nechat na pokoji? Na nějaké povídání teď neměla náladu.

„Dobře, tak pojď,“ vzal ji jemně za ruku. „Ukážu ti, kde tu můžeš tajně přespat.“

Ač vysloveně toužila po alespoň krátkém zdřímnutí, dobře věděla, že svou sestru teď nemůže opustit. Doktor přece říkal, že má-li vůbec šanci se probrat, dojde k tomu během několika nejbližších hodin.

„Tady beztak budeš houby platná,“ řekl, jako by jí četl myšlenky, a dodal: „Jsou to druhý dveře za rohem.“

Neochotně si povzdechla. Uvědomovala si totiž, že ten kluk má pravdu. Každá část jejího těla žadonila alespoň o chvíli odpočinku, ale bylo pro ni těžké odsud kamkoli odejít.

Nějaký čas zírala na nepohodlnou podlahu, pak se jen nerada odlepila od zdi, která jí těch několik hodin sloužila místo polštáře, a nechala se odvést do místnosti, kde si mohla odpočinout.

„Na hodinku si tady zdřímnu,“ pošeptala spíš sama sobě než jemu.

Šli skutečně pomalu, protože její průvodce za sebou celou dobu táhl stojan s infuzí. Zabočili do další chodby a zastavili se před prosklenými dveřmi. Kluk vzal za kliku a pustil ji před sebe. Kývnutím hlavy mu poděkovala a všimla si, že ji zavedl do společenské místnosti pro dětské pacienty.

Stěny byly bílé, uprostřed stál fotbálek, televize, několik křesel a piano. Ale ani všechny ty věci nezbavovaly místnost typicky nemocničního sterilního oděru.

„Můžeš se tu vyspat,“ pronesl. „Moje máma tvrdí, že to křeslo je děsně pohodlný.“

„Díky,“ odvětila.

Nechtěla to přiznávat nahlas, ale byla už vážně ospalá. Stačila jí jedna dvě hodiny, ale potřebovala se nutně vyspat.

Pak za sebou uslyšela kroky. Dovtípila se, že se ten kluk vrátil do svého pokoje. Namířila si to ke křeslu, ale pohledem se neustále vracela k pianu. Ignorovala své tělo, které se dožadovalo odpočinku, změnila směr. Než se nadála, seděla na stoličce a upřeně hleděla na klaviaturu.

Tak moc si přála, aby se už Ellie probrala. Nestačila jí zahrát svou skladbu, kterou napsala speciálně pro ni. Byla příliš mladá na to, aby zemřela.

Přinutila se, aby z hlavy tyhle myšlenky vyhnala. Ellie to přežije. Musí to přežít. Odjakživa byla bojovnice a nikdy se nevzdávala bez boje.

Měla chuť křičet, ale namísto hlasu se naučila používat prsty. Zavřela oči a dovolila si dostat ze sebe všechny ty pocity na klaviaturu. Svět kolem začal mizet a podstatná byla jen hudba. Nemusela ani otevírat oči, protože dobře věděla, které klávesy má stisknout, aby pokračovala v melodii linoucí se zpod jejích prstů. Necítila puchýře, nevadila jí zrohovtělá kůže. Přenesla se do jiného světa. Už věděla, jak bude skladba pro sestru končit.

Vyžívala se na klávesách tak dlouho, jak jen jí to ruce dovolovaly, a dohrála až ve chvíli, kdy otevřela oči a podívala se na bolavá bříška svých prstů. V místnosti bylo úplné ticho a Astrid byla celá ubrečená.

„To bylo moc pěkný.“ Málem poskočila, když za sebou uslyšela hlas. „Jak se ta skladba jmenuje?“

Bylo jí jasné, že to mluví kluk, s nímž se ten den seznámila. Poslouchal ji. Neotočila se na něj. Nechtěla, aby viděl, jak vypadá.

„*Mikrokosmos*,“ řekla tiše spíš sobě než jemu. „Napsala jsem tu skladbu pro sestru.“

„Určitě se jí bude líbit,“ pronesl. „Jakmile se probere, musíš jí to zahrát.“

Když uslyšela zvuk posouvajícího se stojanu, otočila se, aby se ujistila, že ten kluk opravdu odešel z místnosti. Navzdory slzám, které se jí bez ustání hrnuly do očí, se jemně usmála. Jakmile se Ellie probere, obejmě ji a zahraje jí píseň, na kterou tak dlouho čekala.

KAPITOLA PRVNÍ

Astrid vynořila hlavu z vany a prudce se nadechla. Užívala si ten dobře známý pocit chvilkového opojení. Aniž by se nějak zvlášť rozmýšlela, opět zavřela oči a zopakovala tuto činnost, které se oddávala už pět minut.

Pod vodou bylo všechno jednodušší. Nemyslela na nic, co ji skličovalo, nedělala si s ničím zbytečně hlavu a nemusela si dělat starosti dokonce ani s dýcháním.

Pokrčila nohy a v duchu začala odpočítávat vteřiny strávené pod hladinou. Zastavila se u devadesáti a pak opět vynořila hlavu a opřela ji o okraj vany. Pramínky vlasů nechala volně spuštěné, cítila, jak se jí lepí k bílému keramickému povrchu, a zadívala se do stropu.

Nedokázala odhadnout, kolik času ve vodě strávila. Uvědomila si pouze, že už je studená, pěna opadla a že má děsně svráštělé prsty. Přes to všechno se jí nechtělo vylézat ven. Natáhla nohy, nakolik jí to jen vana umožňovala, a tiše si povzdechla.

Včera ukončila studium na střední škole. Závěr tříletého utrpení, které musela dennodenně prožívat. Teď už teoreticky mohlo být jenom lépe.

A proč se teda vůbec necejtím, jako by už bylo líp? Taková otázka jí hučela v hlavě a ani dlouhá relaxace pod vodní hladinou ji odtamtud nevyhnala. Občas přemýšlela, jestli bylo opravdu správné obviňovat ze všeho zlého, co ji potkalo, střední školu a místo, kde žila. Možná tkvěl problém v ní samotné. Možná to byla ona, kdo nezapadal do společnosti, a proto se v ní cítila tak špatně? Možná nic z toho nezavinili lidé, ale pouze okolnosti, v nichž se ocitli? A možná to tenkrát v prváku nebyla vina řidiče, ale měsíční fáze, která tehdy zrovna nastala?

Vynořila ruku z vody a začala si pohrávat s mokřými vlasy. Zavřela oči a pokusila se ze sebe dostat veškeré negativní myšlenky, které ji tížily na duchu. Opět neúspěšně.

Věděla, že by měla začít myslet na pozitivní věci. Nevěděla jen, proč ji nic nenapadalo. O tom, že dokončí školu, snila prakticky od chvíle, kdy na ni nastoupila. Jenomže ten památný den mezitím nastal, a ona přitom žádnou úlevu necítila.

Domýšlela se, v čem spočívalo jádro problému, ale už se jí nechtělo znovu analyzovat vlastní pocity, a tak otevřela oči a přinutila se vylézt z vany. Omotala se teplým ručníkem, který na ni čekal na topení, a vyšla ven z koupelny.

„Jsi v pořádku, holčičko?“ zastihla ji mamka, když už byla u dveří svého pokoje.

Astrid se podívala na ženu malého vzrůstu. Ta na ni hleděla velkýma očima a vypadala znepokojeně. Zřejmě se bála, že si dívka opět prochází jedním ze svých neblahých stavů, které se začaly objevovat po té události, jež se na ní tak hluboce podepsala. Už to sice byly tři roky, ale stále ji to trápilo. Astrid nechtěla maminku znepokojovat, a tak se usmála natolik upřímně, jak to jen dovedla: „To víš, že jsem, mami. Proč bych neměla?“

Poté, co žena uslyšela dceřina slova, bylo na ní znát patrné uvolnění. Po krátkém rozhovoru o tom, co bude k obědu, šla maminka dolů a Astrid vklouzla do svého pokoje.

Nechtěla jí přidělovat starosti. V podstatě ani sama nevěděla, jestli je v pohodě, a tak se logicky rozhodla, že dokud to sama nezjistí, nebude tím ostatní znepokojoovat.

Všechno by mělo být v pohodě. Toho se snažila držet. Neměla by mít žádné starosti. O přijetí na vysokou se bát nemusí, vždyť gymnázium absolvovala s dobrým prospěchem. Vcelku dobře zvládla přizpůsobit se výukovému systému a vybudovat si přesvědčivou image průměrné studentky.

Občas měla pocit, že skutečnou Astrid znal pouze Vejce. Pokud by měla najít na střední škole nějaká pozitiva, on by byl jedním z nich. Od chvíle, kdy ukončila gymnázium, uplynulo sotva pár dní a už se jí po něm stýskalo. Byl to jediný člověk, který ji během několika vteřin dokázal cíleně vytočit a stejně rychle jí zase zlepšit náladu.

Během svých školních let měla Astrid pouhou hrstku kamarádů a kamarádek, s nimiž se vídala, ale nikdy se s nimi necítila natolik komfortně, aby se před nimi pokusila otevřít. Pokaždé se v jejich společnosti chovala jinak, aniž by si to přála, a když se vracela domů, sama nevěděla, kým vlastně je.

Šťastnou náhodou tehdy narazila na *Blechu na glóbusu* a zapamatovala si z ní jednu větu, kterou vyřkl přítel Colina, hlavního hrdiny tohoto románu: „Co se týče přátelství, dám ti tu nejlepší radu, jakou kdy dostaneš: pokud jsou určití lidé tvými přáteli, budeš to vědět, ale pokud o tom budeš jakkoli pochybovat, tví přátelé to nejsou.“ Poté, co si tuhle jednu větu přečetla, věděla, co má udělat. A proto jí zůstal jenom Vejce.

Byla přesvědčená, že patřil k nejzajímavějším lidem na světě, a možná díky tomu se s ním nikdy nenučila. Když si všiml, že Astrid nějaké téma zaujalo, věděl, na co se jí ptát, a vždy působil, že ho zajímá, co mu říká. Tuto schopnost přitom projevoval zcela přirozeně, což si ona mnohdy ani neuvědomovala, a přistihovala se, že mu celé hodiny vypráví o naprostých prkotinách.

Vyskočila z postele. Cítila totiž, že jí opět začíná být zle, a zapnula reproduktor na nočním stolku. Když ne vana, pak jí určitě pomůže hudba, aby se zas cítila líp.

Po poslechu několika písniček z oblíbeného playlistu pochopila, že ani tohle nebude řešením. Odsunula od sebe reproduktor a schovala hlavu pod polštář. Měla obrovskou chuť křičet, ale její ústa nebyla schopna vypravit ze sebe žádný zvuk. Všechno by mělo být v pohodě, opakovala si jako nějakou mantru. Měla bych být šťastná.

Začala chodit po pokoji a snažila se uklidnit. Nebylo to poprvé, kdy byla bezmocná vůči svým vlastním emocím, a ani naposled, co se stala věznem své vlastní mysli.

Nevěděla, co si počít, a tak vytáhla svůj starý deník. Terapeutka ji kdysi požádala, aby do něj zapisovala své pocity, obzvláště v situacích, kdy si s nimi nedokázala poradit. Popadla propisku a začala vykreslovat písmena *Cítím se...*

A právě v tom byla potíž. Jak se vlastně cítila? Jak mohla popisovat něco, co sama nechápala? Začala ruku v pěst, a než se vzpamatovala, začala do stolu propiskou vyfukávat melodii, která jí nešla z hlavy. Jakmile její mysl začala následovat prsty, odhodila psací potřebu a odkráčela ke skříni. Tiše zabručela, hodila na sebe kabát, obula si boty a vyšla z místnosti ven.

„Jdu se projít,“ oznámila rodičům a vykročila na špatně osvětlenou ulici města, kterého měla až po krk. Venku byla zima a foukalo, jako by vůbec nebyl začátek prázdnin.

Schovala ruce do kapes své oblíbené obnošené mikiny a bez ohledu na počasí bezcílně bloumala městem. Čerstvý vzduch jí většinou pomáhal trochu se uklidnit, a tak chvílemi zpomalovala, aby se zhluboka nadechla.

Během deseti minut byla v centru. Rozhlédla se kolem sebe, když tu její pozornost upoutal neonový banner lákající na filmovou premiéru.

Zastavila se před vchodem kina a zvažovala strávit večer právě tam. Nesměle doufala, že tato spontánní návštěva by jí mohla zlepšit náladu, a i kdyby ne, tak snad aspoň zadrží myšlenky, které jí vířily hlavou.

Proč se nedovedla radovat ze začátku nejdelších prázdnin, které kdy bude mít možnost prožít? Během příštího měsíce si bude muset podat přihlášku na vysokou a během toho dalšího ji čeká stěhování na místo, kde se nachází její budoucí univerzita. Nechtěla promarnit prázdniny tím, že bude ležet v posteli a posté číst pořád ty samé knížky. Už dávno se rozhodla, že je nejvyšší čas, aby vystoupila ze své komfortní zóny. Potřebovala k tomu pouze určitý impuls, který však v jejím životě ne a ne přijít.

Přestože si moc přála opustit Falmouth, v hloubi duše se jí dělalo zle, když pomyslela na to, že bude bydlet na koleji sama, bez Vejceho či rodičů po boku – tedy bez jediných lidí na světě, na které se vždy mohla spolehnout. Bylo jí líto, že to nemohla probrat s Ellie, která by moc dobře věděla, co dělat a co jí v dané situaci poradit. Byla by teď na vysoké a podobné věci by už dávno měla za sebou.

Ellie byla racionální a většinu záležitostí, při nichž Astrid panikařila, analyzovala pěkně krok za krokem a díky tomu jakoby mávnutím kouzelného proutku uklidňovala rozrušenou Astrid. Na gymnáziu, když už Ellie vedle sebe neměla, byla nucena převzít její roli. Vejce tvrdil, že za tu tříletou a velmi přesvědčivou roli by si zasloužila Oscara. Znal ji už od dětských let a věděl, že Astrid byla všechno možné, jen ne klidná a vyrovnaná holka. Zkrátka a dobře byla naprostým opakem Ellie. Proto s ním Astrid tak ráda trávila čas. Umožňoval jí, aby byla sama sebou – z dob před nástupem na gymnázium. Při pomyšlení na to, že ta šílená léta na gymplu už má za sebou, se jemně usmála a podala drobné mince pokladní, která jí právě tiskla vstupenku na večerní promítání.

KAPITOLA DRUHÁ

To se mi snad jenom zdá, pomyslela si, když upírala zrak na obří filmové plátno a nevěřičně vrtěla hlavou. Nebyla to náročná filmová kritička. Pokládala se za divačku, která se příliš neptá a dovede přimhouřit oko, když ve filmu zaznamená menší nebo klidně i trochu větší nedostatek.

Tentokrát to však bylo hodně přehnané. Po scéně, v níž se hlavní hrdinka proměnila v hada, většina obecenstva nevydržela a odešla ze sálu, i když promítání ještě neskončilo. A nebylo divu. Podle traileru se mělo jednat o romantickou komedii, a ne nějaké sci-fi. Přesto byla ohromena, jak moc ji ten zoufalý film pohltil. S každou další scénou si říkala, jestli se to dá zfušovat ještě víc. A s každou další scénou zjišťovala, že samozřejmě ano.

I přes zklamání musela uznat, že jít do kina nebyl špatný nápad. Dát si dvouhodinovou pauzu od vlastních myšlenek a nechat se pohltit filmem pro ni znamenalo, že si odpočívá a ze sálu odcházela s poměrně pročištěnou hlavou. No, téměř pročištěnou. Znechucení z toho filmu v ní přetrvávalo.

Jakmile se objevily závěrečné titulky, Astrid popadla svůj kabát, zvedla se ze sedadla a hbitě se vydala ven.

Bohužel však neměla schopnost vidět ve tmě tak jako hlavní hrdinka filmu, a když spěchala k východu, špatně odhadla polohu nohou člověka ze sousední sedačky, zakopla o jeho botu, a než stačila zanádat, přistála s hlasitým žuchnutím na podlaze.

Rozčileně si oprášila kalhoty a vzhledla k sousedovi, který z té vizuální mučírny zjevně nikam nespěchal. Vtom se v sále rozsvítila světla a Astrid musela několikrát zamrkat, aby si její oči zvykly na nenadálý jas.

Podívala se nahoru.

Ten kluk vypadal povědomě. Měl na sobě příliš volnou zelenou mikinu a sledoval ji skelným pohledem.

Copak on při tomhle propadáku fakt brečel? pozvedla obočí.

Nemohla se zbavit dojmu, že ten obličej posetý pihami odněkud zná. Nechodili na stejný gympl?

„Seš v pohodě?“ polknul slinu, spěšně si otřel vlhké oči a podal jí ruku.

Nedokázala si přestat prohlížet jeho obličej. Měl nos zahnutý nahoru, ten jeho tváři dodával lehce rošťácký výraz, ostrou bradu a výrazné lící kosti.

„To bych se spíš měla zeptat já. To jsem tě kopl do nohou tak silně, anebo tě prostě jen dojímaj proměny v plazy?“ vychrlila Astrid a nabídnutou ruku pihovatého kluka ignorovala. Vstala, oklepala si z kalhot zbytky popcornu, který se – kdo by to byl čekal – bezstarostně povaloval na podlaze kinosálu.

Kluk nejspíš poněkud zrozpačitěl, protože cosi apaticky zabručel, ale Astrid tomu nerozuměla, a tak se vmžiku rozhodla ho ignorovat. Po chvílce ticha blondák vstal a Astrid jakoby nic prohodila: „Teda ne že by to byla moje...“

„Proměny v plazy,“ přerušil ji blondák a teatrálně popotáhl nosem. „Přesně to mě dojímaj.“

„Tak to je mi líto,“ povzdechla si, a když si všimla pihounovy zmatené tváře, dodala: „A je smutný, že u tebe takovýhle věci vyvolávají takový reakce.“

Pokrčila rameny.

„Myslím, že mě můžeš maximálně politovat,“ řekl a pak k ní opět natáhl ruku: „Pluto.“

Byl vysoký a hubený. Vypadal trochu, jako by právě utekl z výběhu.

Tentokrát mu Astrid ruku podala, a jelikož nedokázala skrýt svůj zájem, pronesla: „Jako ta planeta?“ Než jí kluk stihl odpovědět, pustila jeho ruku, dala si ruce v bok a jízlivě se pousmála: „Takže ty se mi tu snažíš namluvit, že tě rodiče pojmenovali Pluto a že tě dojíká sledovat, jak se mladý holky proměňují v plazy?“

Blondák pokýval hlavou a Astrid dodala vážným tónem: „A nepotřebuješ si o tom s někým promluvit?“

V duchu se zasmála, když si vzpomněla, že ještě před krátkou chvílí sama potřebovala někoho, komu by se mohla svěřit. Byla přesvědčená, že je ten nejhorší případ na světě, když tu se před ní zničehonic zjevil kluk jménem Pluto, který brečel u takového braku.

Kluk se jen zasmál a popadl svou tašku, která ležela na nepohodlném sedadle.

„Možná máš pravdu. Dámy mají přednost,“ zaklonil se, aby kolem něj Astrid mohla projít, a oba si to namířili směrem k východu. „Jo a jen tak mimochodem, Pluto už se nebere jako planeta.“

Astrid pokývala hlavou, protože si to taky dobře uvědomovala. Pluto už se nepočítalo mezi planety nějakou dobu. Nemohla uvěřit tomu, že si ten kluk nechtěl nechat změnit jméno.

„Škoda,“ přimhouřila oči a zvedla jedno obočí. „Dovedu si představit, jak to muselo naštvat člověka, kterej ho objevil.“

Po tolika letech se dozvědět, že jeho životní dílo stojí za starou belu, to teprve musela bejt tragédie.“

„Pochybuj, že se toho dožil,“ prohodil chladně a dodal: „Myslím, že lidi, co zjistili, že Pluto žádná planeta není, v sobě měli dost taktu na to, aby s tím objevem počkali, než umře. Jinak by to byli vážně hajzlové, kdyby mu tu zprávu přednesli na smrtelný posteli,“ vyhrkl a u východu z kina vyhodil krabičku od popcornu.

Vtom mu zakručelo v břiše. Chvilíčku to vypadalo, jako by se kvůli tomu zastyděl, ale zakrátko se obrátil na svou novou kamarádku a zeptal se: „Nemáš chuť stavit se někam na jídlo?“

Astrid hladová nebyla, protože se předtím přejedla nachos se sýrovou omáčkou, a tak se snažila neznít příliš nadšeně: „Ale jo. Ráda.“

Domů rozhodně nespíchala. Moc se jí tam nechtělo. Nechtěla totiž opět nechat nežádoucí myšlenky, aby ovládly její duševní stav, a dnes – jak brzy zjistila – byl zrovna jeden z mnoha dní, kdy se vůči nim cítila obyčejně bezmocná.

„Tak co třeba pizza?“ zeptal se Pluto a ukázal na malou restauraci poblíž východu z nákupního centra.

Po krátkém dohadování si objednali střední margheritu a dvě plechovky spritu. Pak se posadili k malému stolku a kluk opět promluvil: „Zato vaši byli určitě velký milovníci *Pipi Dlouhý punčochy*.“

„Pipi ne, ale *Děti z Bullerbynu* jo. Asi bysme oba dva měli založit nějakej podpůrnej spolek pro děti nechtěně postižený jménem.“

„To není špatnej nápad. Docela by se mi taková podpora hodila. Berme tudíž dnešní den jako první neoficiální schůzi toho spolku.“

„Tak jo,“ odvětila Astrid. Pluto se na ni povzbudivě usmál, a tak se rozhodla v tom divadýlku pokračovat: „Do spolku

jsem vstoupila proto, že moje jméno nejspíš souvisí se švédskou spisovatelkou. Včera jsem ukončila docházku na fal-mouthském gymnáziu, což se ukázalo jako jedno z největších požehnání mého života.“ Nakrátko se odmlčela, protože nevěděla, co by ještě dodala. „Žádnou oblíbenou barvu nemám a moje oblíbená kniha je *Blecha na glóbusu*. A teď jsi na řadě ty.“

Její náhlý výlev upřímnosti ji samotnou překvapil, a tak se trochu rozpačitě otočila na Pluta a nespouštěla z něj oči, čímž mu naznačila, aby spustil.

„Jmenuju se Pluto, do spolku jsem vstoupil proto, že... Myslím, že to ani vysvětlovat nemusím. Navrhuju, abych byl prohlášen čestným členem. Chodil jsem na stejné gymnázium a dneska jsem tě, Astrid, obelhal,“ chrlil ze sebe, „nemyslím si totiž, že by proměny v plazy byly nějak zvlášť dojemný.“

Astrid přimhouřila oči, čímž mu naznačila, že ji to hodně zaujalo, a mlčky jej tak pobídla, aby pokračoval.

„Jááá...“ protahoval samohlásku, jako by zalitoval, že se do toho tématu vůbec pouštěl.

Tak proč s tím teda začínal, když mu během té řeči bylo jasné, že v ní nechce pokračovat? pomyslela si a pevně sevřela rty. Z čiré zvědavosti ji zaujal důvod, proč ho to tak dojalo, ale i přes tento svůj zájem jen nerada vyvíjela na kohokoli nátlak. Než tedy začal koktat, rozhodla se ho ujistit: „Pokud nechceš, nemusíš mi to říkat.“ Jemně se usmála, aby mu dala najevo, že to myslí zcela vážně.

Moc dobře věděla, jak se člověk cítí, když jej někdo nutí mluvit o tématech, o nichž nemá prazádnou chuť se bavit.

„Ne... V pohodě... Musím ti to říct pro případ, že bysme se skamarádili nebo tak,“ sevřel rty.

Astrid si přehodila nohu přes nohu a připravovala se na to, co se vbrzku dozví.

„Už je to nějakou dobu, co jsem se rozhodl, a nevím, jestli jsem toho nezačal litovat,“ povzdechl si kluk, vyhrnul si

rukávy u volné zelené mikiny a ukázal ruce. Odshora až dolů je pokrývaly mikroskopické vpichy, bezpochyby od jehel.

Astrid se mimoděk oklepala. Doufala, že si toho nevšiml. Nesnášela jakýkoli zásah do lidského těla, a to včetně tetování či piercingu, o jehlách ani nemluvě. Očkování nebo krevní odběry u ní vyvolávaly ty nejhorší lidské pudy, a občas dokonce měla pocit, že by upřednostnila pomalé umírání než si nechat píchnout do ruky. Až do doby její plnoletosti ji rodiče mohli dostat na kontrolní lékařskou prohlídku jedině lstí. Byla to hloupost, což dobře věděla, ale nic s tím nenadělala. Každý měl nějakou slabost.

Byla jako v transu a navzdory vlastní přirozenosti nedokázala odtrhnout pohled od jeho propíchaných namodralých rukou. Tušila, co se jí ten kluk chystal říct. A až teď jí docházelo, proč si ho nemohla pamatovat ze školy a proč si nemohla vybavit jeho jméno.

Rychle se vzpamatovala, odvrátila pohled od jeho rukou a narovнала se v křesílku. Doufala, že si nevšiml, jak je rozrušená.

„Došel jsem k tomu, že se už nebudu dál snažit o vyléčení svého...“ přerušil a odkašlal si, „... případu. Nechtěl jsem prožívat poslední chvíle svého mládí připoutanej k posteli, bez vlasů a ve stavu, kdy ani nemám sílu vstát. Asi chápeš, co tím chci říct.“

Pak schoval ruce zpátky do rukávů velké zelené mikiny, na okamžik se odmlčel a čekal, jak Astrid zareaguje. Ta na něj mlčky a poněkud déle hleděla.

„Promiň, jestli je ti teď trapně po tom, co jsem...“ začal, ale Astrid zvedla ruku, aby ho utišila: „Chápu. A obdivuju tě za tu odvalu.“

Chtěla ještě něco dodat, ale už moc nevěděla co. Napadlo ji, jestli ho třeba netrýznily myšlenky typu: „A co kdyby ta léčba náhle začala fungovat?“ nebo: „Moje rodina mi to

nikdy neodpustí“, případně: „Do háje, a co když ten čas náležitě nevyužiju?“

„Díky, to je od tebe hezký. Ani si nedoveš představit, jak moc lidí považuje to, co jsem udělal, za obyčejnou zbabělost.“ Vzduch v maličké pizzerii zhoustl, když Pluto vyslovil to poslední slovo. Zhluboka se nadechl a schoval ruce do kapes.

„Každopádně...“, jeho slova přerušila trapný okamžik ticha, „zní to zvláštně, ale až na tom zoufalém filmu jsem si uvědomil, že čas plyne a já jsem neudělal ani jednu věc ze seznamu věcí, který chci před svou smrtí stihnout.“

Zkoumavě se na něj podívala. Jak je možné, že si toho všimla až teď, když jí o tom řekl? Pod očima měl kruhy. Byl bledý. Mikina na něm plandala jako na ramínku. Vpichů od jehel měl snad víc než pih, což bylo skoro k nevíře, jelikož Pluto byl snad ten nejpíhovatější kluk, jakého Astrid v životě potkala.

Cítila, že jí naskakuje husí kůže při pomyslení, že Pluto možná začal toho svého rozhodnutí litovat ve chvíli, kdy už nebylo návratu.

„Ukaž mi ten seznam,“ řekla Astrid, znovu si přehodila nohu přes nohu, s obtížemi odsunula všechny své předchozí myšlenky stranou a polkla slinu.

To poslední, co si teď přála, bylo uvést umírajícího kluka do rozpaků tím, že mu začne přehnaně projevovat soucit. Určitě toho měl už po krk.

„Seš si jistá? Není tam nic zvláštního.“

„Jo, chci se na ten seznam podívat, samozřejmě jestli nemáš nic proti.“

Patrně neměl, protože beze slova vnořil ruku do kapsy mikiny a vytáhl z ní malý notýsek. Otevřel ho, nalistoval přibližně do půlky, pak se zastavil a pohlédl na Astrid v marné snaze vyčíst z jejího obličejě nějaký signál, že nic z toho nebrala vážně.

Ona ale měla celou dobu kamenný výraz, a tak se jí rozhodl důvěřovat a posunul svůj notýsek směrem k ní.

Zatímco četla, cítila, jak ji Pluto upřeně pozoruje a snaží se z jejího obličejce vyčíst jakékoli emoce.

Když skončila, kývla hlavou, pohlédla na něj a zeptala se: „A co ti brání?“

„Cože?“

„No co ti brání v tom, abys ty věci ze seznamu uskutečnil?“ zopakovala s jistotou v hlase.

„Ech,“ zrozpačitěl. „Já se k tomu všemu prostě nemůžu odhodlat. Víš co, je těžký mít motivaci, když ...,“ řekl Pluto, promnul si bříška prstů a nervózně se zadíval do stropu.

Někdo umírá? znělo dívce hlavou.

„... je někdo jako já,“ dořekl.

„Teď ti asi nerozumím,“ namítla Astrid a zvedla obočí. „Ale mileráda ti pomůžu.“

Zmateně se na ni zadíval, a tak rychle dodala: „Taky odsud brzo odjedu.“

Nechtěla působit dotěrně. Vyhrnula si rukáv mikiny a rázně mu podala ruku. Ta však na okamžik ustrnula ve vzduchu – kluk se na ni díval a sraštil čelo.

„Já ale nechci pomoci. Promiň,“ začal, oběma rukama dívčinu dlaň uchopil a zatlačil ji dolů, „že jsem tě tady s tím vším vůbec zatěžoval.“

Když to dořekl, přinesl číšník poměrně velkou pizzu. Položil ji na stůl, ale ani Astrid, ani Pluto se na horký pokrm nepodívali.

Dívka sraštila čelo.

„No, nebudu se vnucovat,“ řekla a založila si ruce. „Ale proč jsi mi to všechno teda říkal?“

„Možná je to vážně tak, jak jsi říkala – zkrátka si potřebuju s někým popovídat,“ odpověděl a oblažil ji vlídným úsměvem, čímž se mu objevily dolíčky ve tvářích.

Vždy když zvedal koutky úst, pohybovaly se mu i pihy. Bylo v tom cosi povzbudivého, něco, co běžného člověka nutilo ten úsměv oplatit.

Nejspíš to dělal záměrně. Pokud měl doma zrcadlo, tak si byl určitě dobře vědom toho, jak to vypadá, a Astrid si byla jistá, že to používal při takových rozhovorech jako zbraň. Dost rychle se tím úsměvem nechala přemoc a přestala se v tom tématu vrtat.

„Jen aby ti to pak nebylo líto,“ pohrozila mu prstem a vzala si kus pizzy.

Nijak zvlášť ji nepřekvapovalo, že odmítl. Její nabídka byla v podstatě iracionální a Astrid si počínala přesně jako jedna z typických hrdinek filmů pro mládež, které existovaly jen proto, aby mladé a ztracené muže naučily, co je to život plný tajemství a dobrodružství, zatímco její vlastní život byl zkrátka žalostný. Ale necítila se kvůli tomu špatně. V zásadě ráda romantizovala svůj život. Velice často si představovala, že jde o film od nějakého známého režiséra a ona sama je jeho hlavní hrdinkou. Někde se dočetla, že něco takového opravdu existuje jako psychická nemoc a medicína to nazývá syndrom hlavní hvězdy, ale příliš se tím nezaobírala, protože šlo o snadný způsob, jak se vyrovnat s většinou tragických událostí, které v jejím životě stačily trvale poznamenat její psychiku. Díky tomu se všechny věci, kvůli nimž tolik trpěla, stávaly součástí vývoje této postavy.

Koneckonců beztak si nebyla jistá, jestli to odcestování z města myslí vážně. Přesněji řečeno – chtěla odjet, ale momentálně měla příliš mnoho svých vlastních problémů na to, aby se zabývala ještě cizími starostmi.

Nemohla zastřít, že ve chvíli, kdy před ni Pluto posunul svůj notýsek, pocítila jiskřičku naděje. Došlo jí, že by se pro ni mohl stát záminkou, díky níž by sama před sebou mohla ospravedlnit svůj náhlý odjezd z města.

Nechtěla však být dotěrná, a tak změnila téma, žvýkala sousto pizzy a zamýšlela se nad tím, co ji přimělo pokusit se tak rychle navázat s ním bližší vztah. Zpravidla se totiž poznávání nových lidí vyhýbala, protože se s tím pojilo příliš mnoho chaosu. Podobné epizody většinou doprovázela spousta nedorozumění. Neohrabané přeskakování z tématu na téma, nutnost domýšlet si zas a znova záměr toho druhého, rozklíčovat jeho myšlenky a současně se neustále snažit, aby při tom působila normálně – to všechno pro ni bylo zkrátka únavné.